

ОТЪ УЧИТЕЛИТЪ НА С. КНЯЗЪ БОРИСОВО.

Многоуважаеми народни труженико,

Сбрани на тържествено празненство въ Народното училище да чествуваме своята полувѣковна книжовна дѣйностъ и своята седемдесетгодишнина, ние съ умиление си спомняме сладкитѣ минути, прѣживѣни подѣ трепета на чуднитѣ мелодии, така щедро изливани изъ своята лира.

Когато ти прѣвъ пѣтъ пророчески запѣ въ „Борѣтъ“, надеждитѣ на роба добиха реаленъ обликъ и осемъ години по-късно тѣ станаха фактъ.

Ти пѣ за свободата, за истината и за любовта; ти пѣ и за надеждата! Ала въ твоитѣ пѣсни почтено мѣсто заема скръбта, българската скръбъ, наравно съ мировата.

Достойни учителю!

Когато ти съ своя високо поетиченъ замахъ искаше да срутишъ за мигъ издѣно голѣмитѣ прѣпятствия, издигнати чрѣзъ „Балканъ, Родопи, Шаръ, Пиндъ, Рила — които напразно гордата сждба прѣдѣлъ ги е турила“ — то ти полагаше тържествено клетва прѣдъ народния олтаръ и правѣше завѣтъ на грядущитѣ поколѣния, за да ги увѣчаешъ съ лавритъ на родолюбие!

Поклонъ на твоя родолюбивъ гений! Само чрѣзъ него ние узнахме хубоститѣ на нашето отечество, легендарнитѣ добродѣтели на българския народъ и богатството на родния си езикъ!

Нека скромния този даръ отъ искрени чувства да засвидѣтелствува нашата безкрайна почитъ и любовъ къмъ тебе, звѣзда отъ първа величина на българския книжовенъ хоризонтъ!

Учителитѣ на с. Князь Борисово.